

FICTION
CONNECTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

S.J. Watson

Ultimul cadru

Traducere din engleză și note
de Mihaela Apetrei

*Viața mi s-a închis de două ori înainte de sfârșit;
Și totuși, rămâne de văzut
Dacă Viața Veșnică îmi va dezvălui
Al treilea eveniment, nepetrecut.¹*

Emily Dickinson

¹ Emily Dickinson, „My life closed twice before its close (96)”, trad. Petru Dimofte

Atunci

Aleargă peste mlaștină, gonind din rășputeri. Deasupra-i atârnă secera de argint a lunii și undeva, în spate, luminile gălbui ale unui sat aflat departe sclipesc palid. Dar privirea ei este ațintită înainte. Nu vede nimic altceva decât drumul ce i se așterne în față și nu aude decât șuierul uscat al propriei respirații și cârâitul pescărușilor care spintecă aerul și se scufundă în apă. Nu pare că ar urmări-o cineva, nu se aud focuri de armă și nici lătraturi de câini. Este în siguranță, așa crede. Acum ar putea să se liniștească, să nu mai alerge și să meargă la pas. S-a terminat.

Dar aleargă mai departe. Trage tot mai tare de ea, membrele i se zbat în aer, este purtată de elan până când simte că e pe cale să se prăbușească asemenea unei marionete căzute cu țeasta la picioare, cu sforile plesnite. Farurile unei mașini sclipesc la orizont și apoi vine momentul. Trupul îi amorțește, inert, de parcă ar fi căzut în vată. Brațele și picioarele îi descriu cercuri largi în aer, dar îi par străine, se mișcă de parcă nu i-ar aparține, nu le poate controla. I se pare că le privește prin capătul nepotrivit al unui telescop.

Încearcă să-și tragă răsuflarea, clipește, străduindu-se să revină la realitate, însă e prea târziu. Trupul i s-a răzvrătit. Când vrea să se oprească din alergare, își dă seama că nu poate.

Dintr-odată, izbește cu piciorul în ceva. Nu simte decât o durere abstractă, surdă, ca freza dentistului după înțepătura anesteziei, și se prăbușește cu încetinitorul, de parcă ar cădea prin noroi. Măinile se reped în față și trupul lovește pământul rece, storcându-i respirația din plămâni, ca dintr-o pungă de hârtie.

Stă întinsă pe jos, nemișcată. Crede că se poate odihni; pentru totdeauna, dacă trebuie. Se vede pe sine de la depărtare, de parcă ar fi într-un documentar. Stă întinsă acolo, în întuneric, cu ochii deschiși și buzele vinete. O vor găsi dimineață, înghețată. N-ar fi așa de rău.

Dar nu. N-o să moară aici, nu așa. Valul de energie crește în ea, un impuls de adrenalină, și se ridică în picioare, împleticindu-se. Pășește, punând cu grijă un picior în fața altuia, iar și iar, până când, în sfârșit, ajunge la intersecție. Îi scapără ochii. Tremură, chiar dacă nu-i e frică. Nu simte nimic. Își așază rucsacul la picioare și ridică mâna, cu degetul mare în sus.

Este dimineața devreme și șoseaua nu e prea circulată. Trec rar mașinile, dar în cele din urmă una dintre ele se oprește. Șoferul coboară geamul. Bărbat, desigur, dar miloșii nu pot alege.

— Încotro, scumpo? întrebă el, însă ea nu știe ce să-i răspundă, nu s-a gândit până acolo.

Îi vine în minte Casa de pe Faleză¹; parcă o vede în fața ochilor, conturându-se pe cerul palid, o siluetă uriașă cu o lumină solitară strălucind într-o încăpere de la etaj. Nu s-ar putea întoarce acolo niciodată.

¹ În engleză, *Bluff House*, joc de cuvinte intraductibil. „Bluff” poate fi tradus și prin „cacealma, înșelăciune, păcăleală” și prin „faleză, coastă înaltă”, locul unde este plasată Bluff House.

— Scumpo?

Ea scutură din cap; știe unde vrea să ajungă, dar nu știe cum, iar acum trebuie să aleagă o destinație, înainte ca șoferul să-și vadă de drum.

— Oriunde, îi răspunde deschizând portiera și urcând în mașină. Oriunde. Doar să fie... departe de-aici.

Website-ul „Evening Standard”, 14 martie 2011

ȘTIRILE PE SCURT >

Tânăra misterioasă descoperită pe plaja din Deal

OLIVER JOHNSON | FĂRĂ COMENTARII

Autoritățile sunt în încurcătură în privința unei tinere misterioase care a fost dusă la spital săptămâna trecută, după ce un trecător a găsit-o zăcând inconștientă pe plaja din Deal, Kent.

Adolescenta, care nu avea asupra ei niciun act de identitate, dar se crede că are în jur de 15–18 ani, era udă până la piele; ea a fost internată la Spitalul Queen Elizabeth, The Queen Mother, din Margate, unde s-a stabilit că suferă de hipotermie. Când și-a recăpătat cunoștința, nu a reușit să le spună medicilor cum o cheamă, unde locuiește sau unde s-a născut și pretinde că nu are nici cea mai vagă idee despre cum a ajuns în orașul de coastă.

Pare extrem de speriată, îngrozită de orice chip necunoscut și ezită să vorbească. Doctorii n-au găsit niciun semn de rănire, iar în raportul poliției se arată că nu există niciun indiciu care să sugereze o agresiune.

Tânăra va rămâne în spital până când medicii vor stabili dacă are nevoie de vreun tratament. Dacă starea ei nu se va îmbunătăți, poliția are în vedere un apel public pentru obținerea de informații.

Are 1,73 metri înălțime și este supraponderală, cu părul șaten, până la umeri. Când a fost găsită, era îmbrăcată cu jachetă neagră, vestă albă și blugi.

Acum

Nu trebuie să adorm. Știu asta, e foarte clar. Ați auzit și voi poveștile. Oamenii ajung să fie prinși în capcană și până la urmă renunță să mai încerce să scape. Cad pradă epuizării și închid ochii. Corpul nu le mai funcționează. Iar ei mor.

Dar ce să fac să rămân trează? Asta e întrebarea care mi se învârtete încontinuu în minte și nu vrea să plece.

Abia urcasem dealul când s-a întâmplat. Chestia aia moartă zăcea în drum, golită de culoare și complet nemișcată și chiar în momentul în care am observat-o mi-am dat seama că n-am nicio șansă s-o ocolesc. Era prea târziu să mai fac altceva decât să-mi proptesc piciorul pe frână și să sper să fie bine.

Mașina a derapat. M-am văzut pe mine însămi așa cum m-ar fi văzut un observator, cineva care ar fi filmat incidentul pentru posteritate. Mă întrebam dacă o să scap cu viață din pățania asta. Mi-am imaginat vehiculul răsucindu-se încet într-o piruetă de balet, înainte de a plonja cu un scrâșnet sălbatic în zidul scund de piatră. Am văzut tabla făcută armonică, apoi momentul de încremenire deplină și liniște absolută, înainte ca dinăuntru să țâșnească o minge de foc luminând scena.

Iau foc. Infernul îmi înghite carnea înroșită, apoi întunericul răcoros și dulce mă invadează. Știu că, atunci când mă vor găsi, trupul o să-mi fie chircit, de nerecunoscut. Va trebui să descopere cine sunt, căutând indicii — fișe dentare, poate, sau numărul de la șasiul mașinii —, dar chiar și atunci se vor întreba pe cine să anunțe. Fiindcă nu prea au pe cine. O colegă de apartament pe care abia dacă o cunosc. Un fost iubit căruia mă îndoiesc că i-ar păsa.

Și probabil Dan, cu toate că interesul lui va fi strict profesional. Dacă ziarele preiau știrea, o să le spună că e mare păcat. O adevărată tragedie. O carieră promițătoare, o persoană alături de care era minunat să lucrezi, următorul ei film se prefigura să fie cu totul ieșit din comun, prea tânără să plece dintre noi. Bla, bla, bla.

Oricum, ceva de genul ăsta. Ziarele ar scrie povestea și ar trânti-o în pagina 7, cât timp nu se ivește ceva mai interesant. Nu merit mai mult de-atât.

Bineînțeles, lucrurile nu s-au întâmplat așa. Mașina s-a răscuit un sfert de cerc și s-a răsturnat violent într-un șanț puțin adânc de la marginea drumului. Centura de siguranță a mușcat din umăr și bordul s-a năpustit spre mine, apoi m-am izbit cu capul de volan și dinții mi-au clănțănit în gură, dureros. Totul în jur s-a întunecat și timp de o secundă sau două am auzit un țuit ciudat, foarte ascuțit. Când am deschis ochii, vedeam dublu. Rahat, mi-am zis, o comoție e ultimul lucru de care am nevoie acum.

Însă o clipă mai târziu, totul s-a limpezit și am reușit să mă adun. Farurile muriseră și, cu toate că motorul a repornit după o vreme, scotea un zgomot straniu, hârâit, însoțit de mirosul înțepător de cauciuc ars. Roțile se învârtteau în gol.

Am renunțat și am oprit motorul. M-a copleșit liniștea; mlaștina m-a înghițit cu totul. Cabina mașinii părea strâmtă și lipsită de aer, așa că a trebuit să mă chinui să respir.

De ce aici? Cel mai apropiat oraș este la mulți kilometri în spate; următorul, spre care mă îndreptam, la mulți kilometri în față. De cel puțin o jumătate de oră n-am mai văzut pe nimeni trecând pe drum și știu sigur că telefonul nu are semnal în zona asta.

Am încercat să văd partea bună. Nu eram rănită. Amețită, dar în viață. Am strâns volanul până mi s-au albit nodurile degetelor; pielea îmi ardea de la frisoane. Trebuia să fac ceva. Nu puteam merge tot drumul pe jos, dar nici nu puteam rămâne acolo la nesfârșit. Și orice ar fi fost lucrul ăla care mă scosese învârtindu-mă de pe drum, se afla încă acolo.

Camera mea de filmat era pe scaunul pasagerului și m-am întins instinctiv după ea; până la urmă, sunt aici ca să fac un film. M-am îmbărbătat și am deschis ușa. Aerul de afară mirosea a putred, atârna greu de miasmele descompunerii. Stomacul mi s-a revoltat, dar l-am ignorat. Simțisem mirosuri și mai pestilențiale sau cel puțin la fel de rele. Când am făcut primul meu film, de exemplu. *Iarna neagră*. Acolo, pe stradă, am dormit în gunoaie, am trăit în miezul duhorii de mâncare rancedă, de răni deschise și bube purulente, de haine purtate atât de mult, încât se topiseră în pielea putregăită pe care ar fi trebuit s-o acopere. Pe lângă mirosurile alea, cel de acum nici nu conta, era doar un animal mort sângerând în zăpada alburie.

Cu toate astea, n-am pierdut vremea. Am pornit camera și am început să filmez. M-am liniștit imediat; acum aveam un scop. În mine și-a făcut loc o detașare bizară, una cu care eram obișnuită și pe care o am observat-o pentru prima